

Мяняйце рэпэртуар

У жыцці ўсякае бывае.

Бывае, паасобку людзі працуюць, а зьбіруцца разам – нічога ня выходзіць. І наадварот – бывае, паасобку людзі нічога ня робяць, а зьбіруцца разам... пяюць... Напрыклад, сябры Чыжэвішкага сельсавету – паасобку кожны зь іх як працаўнік – міг, пустое месца, а як зьбіруцца на пленум, – стройны хор, хоць у Дзяржаўны Тэатар запрашай. Бяда толькі, што рэпэртуар у іх вельмі вузкі: сьпяваюць выключна «Коробушку».

Селькор Коокі, які паведаміў нам аб гэтым факце, чамусь вельмі незадаволены сельсаветчыкамі й заклікае іх паднягнуцца.

Напрасна, т. Коокі! Па-мойму, дык у тым, што людзі сьпяваюць, нічога дрэннага няма. Чаму не пасьпяваць, калі чалавеку весела! Па-другое, што-ж сябрам сельсавету рабіць на пленуме, раз яны перакулілі па якой-небудзь пляшцы самагону? Біць вокны? Ламаць сталы? Качаць старшыню сельсавету? Дык я лічу, што гэта не да твару сельсаветчыкам, ды к таму-ж і непрадукцыйная трата часу. Качаючы, старшыню можна выкуліць з рук, а ён нос разаб'е або штаны парве – адны няпрыемнасьці. А пяеш – і сабе хораша й сялянам весела.

Я нічога супраць сьпеваў.

Мяне тут якраз другое цікавіць: мне незразумела, чаму іменна «Коробушку» сьпяваюць. Няўжо ў нас песень прыгажэйшых няма. Узяць, напрыклад, «Чыжык, чыжык, дзе ты быў», – чым не заліхванкая песня, ежалі яе ды пад гармонь пусьціць. Любата!

Або «Ухар купец» – чаму яна для пленуму не падыходзіць? І скочная, і вясёлая. Можна сьпяваць і тахты нагамі албіваць.

Ды хоць-бы сабе ўзяць і «Ваши пальцы пахнут

ладаном». І то ўжо лепш, чымсь «Коробушка». Калі гэты раманс пападзе пад настрой, ды яго шчыра ўсім пленумам выканаць пад акампанімент сакратара сельсавету на раялі, дык прыямнейшую асалоду на пленуме і ўявіць сабе трудна.

А ўзяць нарэшце «Бубенць». Гэта-ж калі ёсьць добры салісты, ды пад гітару зацягнуць:

Что было - никогда не вернётся!
Так зачем же, зачем вспоминать?

А потым хорам падхапіць:

Слышишь звон бубенцов издалека...

Цудоўна!..

А «Забыты нежныя лобзанья», а «Яблочко»? Оспадзі, ды ці мала ёсьць прыгожых сьпеваў, апрача «Коробушки»! Ня трэба быць такімі кансэрватарамі. Бо пры ўмельым выкарыстаньні гэткага, па праўдзе скажаш, даволі рэдкага «ўклону» сельсавету, як музычны, якіх дзялоў можна наварочаць. Гэта-ж пры ўдалым рэпэртуары з посьпехам можна на пленумах канцэрты задаваць.

А сяляне як паваліць на пленум пры такой яго арганізацыі! Бяда! А то яны ў апошні час нешта адбіліся ад сельсавету й ходзяць чуткі, што віной усяму «Коробушка».

- Што-ж, кажуць, гэта за сельсаветчыкі? Ім толькі «Коробушка» ў галаве, а больш нічога й ведаць ня хочуць.

І, як прыклад, прыводзяць шчырае жаданьне вёскі Півашы скінуць лішнюю гразь зь цела - жаданьне, якое ў самым сваім зародку было перасечана сельсаветчыкам...

Вёска хацела лазню пабудаваць з быўшага магазыну, дык сябра с-савету П. Якубовіч не дапусьціў.

- Сьвіньня, - казаў ён, - ніколі ня мыеша, а хто скажа, што яна брудная. Вось і я ніколі ня мыюся, а я-ж нават начальства.

Ясна, вёска абурылася, але ня супраць Якубовіча, а іменна супраць «Коробушки».

- Знаем мы вашу чыстату, - гудзянь сяляне, - на «Каробаччы» хочуць перапяць магазын, п'яніцы.

Вось, братчы, як справы павярнуцца могуць.

Біце адбой, пакуль ня позна. Мянйяце рэпэртуар.

На першы стрэл, пакуль яшчэ хваляваньне масаў не развінулася, я вам магу параіць сьпяваць «Чаму-ж нам ня пець».

Гэта песня хоць і ня будзе адпавядаць запраўднасьці наконт таго, што «ў нашай хатачы парадак ідзець», але яна мае перавагу ў тым, што блізкая сяляням. Пачуе вёска сваё роднае наконт «парадачку» й крыху супакоіцца. А тым часам вы прыйдзеце на «Звон бубенчиков» або на «Яблочко».

Толькі такім манэўрам можа й адрагуеце лёс «Коробушки», а разам зь ёй можа й свае сельсавецкія крэслы. Кажу, можа, бо хто яго ведае.

У жыцьці ўсякае бывае...